

**PASVALIO MARIĀUS KATILIŠKIO VIEŠOSIOS
BIBLIOTEKOS KONKURSUI**

RASA VARŽINSKAITĒ,

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 4g klasės mokinė

MINIATIŪROS

**PASVALYS
2008**

Rasa Varžinskaitė

Saulės maudynės

Nusižiovojau. Ankstyvas penktadienio rytas. 7.35. Autobusas jau kelyje. Darda. Žmonės susėdę į vietas. kažkas plepasi ten, autobuso priekyje. Vairuotojas pagarsino radijo imtuvą. Pažvelgiau pro purviną langą. Lengvosios mašinos vikriai pralenkia senutėlį autobusą. Besiskleidžiančios pienės pakely... Pažvelgiau dar tolėliau į horizontą.

Ten toli, už pievų ir sodybų, už pavienių medžių, žemė nusidažiusi geltonai geltonai... Ištisi žemių plotai žydi.

– Kas ten? – pašnibždomis paklausiau šalia sėdinčios sesers.

– Ten rapsais apsodinti laukai. Dabar jie jau žydi. It geltonu guašu būtų nudažę kažkas laukus. Gražu... – šyptelėjo ji ir toliau kartojo anglų kalbos žodžius.

– Taip, labai gražu. Bet ten ne rapsai... Ten saulė maudosi... – tyliai ištariau.

Rasa Varžinskaitė

Penkialapis pavasario vaikas

– Tai alyvos. Žmonės sako, kad, suradus alyvos žiedelį su penkiais lapeliais, reikia sugalvoti norą ir suvalgyti tą žiedelį. Tada troškimas išsipildo.

– Iš tiesų?..

– Taip. Bent jau taip kalba žmonės.

– Jos labai gražios.

– Aha.

– Ir kvepia...

– Štai, imk, – draugė padavė man vieną alyvos šakelę. O kitą nuskynė sau. – Paieškok penkialapio. Aš irgi ieškosiu.

Mes atsisėdome ant kalnelio šlaito priešais melsvą upelio vandenį ir ieškojome penkialapio alyvos žiedelio. Akimis klaidžiojau po žiedų kekę... Kartkartėmis pažvelgdavau į stiklinį vandens paviršių, kuriame atsispindėjo cukriniai debesys. Vėjas stengėsi išpinti mano kasas. Visur kvepėjo pavasariu...

– Štai... penkialapis... – ištariau. – Penkialapis alyvos žiedelis!.. – užsimerkiau. – Jau žinau, ko aš noriu...

...draugė pasislinko arčiau manęs ir ištiesusi ranką nuskynė mano žiedelį. Jis greitai pradingo už jos baltų dantų.

– Kas pirmas, tas laimi, – išdidžiai pareiškė ji.

Rasa Varžinskaitė

Myliu, nes...

Myliu mamą, nes kai buvau maža, ji man supindavo plaukus į ilgas kasas. Kai eidavome žiemą apsnigtu keliu, ji man sekdamas pasaką apie raganą ir nelaimingąją Sigutę.

Ji atiduodavo man savo raudoną žemuogelę, kurią rasdavo nokstančią laukuose, neišidėdavo jos į burną, nesuvalgydavo.

Myliu tėtį, nes vėlyvais vakarais važiuodavome pirkti pingvinams ledų į Antarktidą. Nes jis vežiodavo mane su seserimis traktoriumi. Myliu, nes nuskyneš aukštai aukštai augančius riešutus man atiduodavo.

Myliu mamą ir tėtį, nes jie kiekvieną rytą man nusišypso ir pasako „Labas rytas“.

Jie visada sugrįžta į namus. Tik aš dabar išskrendu. Išskrendu, nes mama atidavė man savo sparną, tėtis – taip pat... Dabar jau turiu du sparnus ir galiu išskristi.

Jie lieka Žemėje, o aš skrendu į Saulę. Mano meilė jiems virs lietaus lašiukais ir, kai manęs nebus šalia, ji kris iš dangaus į jų delnus. Aš tikiu – jie supras, kad mano meilė niekur nedingo. Kad net pakilusi aukštai aukštai, jų nenustojau mylėti.

Rasa Varžinskaitė

Nepaskendusī meilė

Šaltos jūros bangos ridenasi į krantą ir dūžta atsitrenkusios į smailių akmenų viršūnes...

Melsva padange prasklendžia žuvėdra. Suklykia.

– Močiut, neperšalk. Taip plonai apsirengi. Pradėsi sloguoti. Imk, bus šilčiau, – jos nuvargusius pečius apglėbiau vilnoniu megztiniu... – Močiute, kas yra?.. Ko taip ilgesingai žvelgi į tą melsvą vandenį?..

– ...1963 metais žuvėdros sklendė virš mūsų galvų. Jūra garsiai šniokštė, o balta puta uždengė gelsvą smėlį mums po kojomis. Tada saulei tekant prisiekėme, kad sugrįšime čia, į Klaipėdą, kad vėl čia stovėsime...

– Kalbi apie senelį? Bet, močiut, juk jis čia, Klaipėdoje, viešbutyje, dar miega, juk taip anksti. Visi dar tik trečią sapną sapnuoja...

– Ne, ne apie senelį... Ne apie tavo senelį... Aš čia. Vėl čia.

– Močiut...

– Nors tave pasiglemžė Baltijos bangos, į jūros dugną nusinešė Perkūnas, aš tebelaukiu tavęs, mano jūreivėli... Vanduo, vaikeli, meilės neatšaldo, o bangos jos nepaskandina... Net metai bejėgiai prieš šį jausmą.

Rasa Varžinskaitė

Batų raišteliai

Viename karštosios Meksikos kaimelyje gyveno vyras. Kartą jis savo draugui prisiekė, kad kiekvieną rytą atsikėlęs apsiaus ir užsiriš batų raištelius. Kad mirčiai atėjus jis išeitų ne basomis... Turbūt per daug buvo išgėręs... Bet Pablas buvo žodžio žmogus, ir visgi per mažai gėrė, kad pamirštų savo pažadą. Stiklelio brolis ne sykį juokėsi iš kvailo jo pažado ir, vos gavęs progą, tuoj pat traukdavo Pablą per dantį.

O jis, kiekvieną rytą – vos pramerkęs akis, vos išlipęs iš lovos – apsiaudavo batus ir užsirišdavo batų raištelius. Ir šitaip metai po metų... Nebuvo dienos, kad Pablas neužsirištų batų raištelių.

Visgi užsispyrėlis Pablas seno. Mirė jo motina, mirė tėvas, mirė sesuo, kurios nebuvo matęs trisdešimt metų. Jis niekad taip ir nevedė, bet vienos nakties nuotykis ant galinės mašinos sėdynės nepraėjo be pasekmių – gimė sūnus. Tiek jis ir težinojo. Nematė jo nė syčio.

Jam buvo likęs tik stiklelio brolis. Bet ir tą Dievulis pasišaukė. Gėrė vienas.

Sulaukė 84 metų. Plaukai pražilo, veido oda susiraukšlėjo, tolumoje viskas liejosi, dantų seniai nebeturėjo...

Sėdėjo Pablas vieną ankstyvą rytą terasoje, bet batų raištelių jis jau nebepajėgė užsirišti, ir nebebuvo nė vieno žmogaus, kuris jam galėtų užrišti tuos batų raištelius. Taip jis ir sėdėjo žvelgdamas į tolius, kurių jau nebematė.

– Gal jums reikėtų padėti? – paklausė tamsiaplaukė mergina, netyčiaėjusi pro šalį.

Ji pasilenkė ir užrišo jam batų raištelius.

Tą ankstyvą rytą Pablas mirė laimingas. Su užrištais batų raišteliais...

Rasa Varžinskaitė

Parduotas

Stambus žemvaldys supirko mano žemes. Tas, kurios priklausė kelioms mūsų šeimos kartoms. Supirko laukus. Ach... Ten avis ganė mano prosenelis, mano senelis, mano tėvas ir galiausiai aš. O dabar?.. Dabar tuose laukuose nuimamas morkų derlius. Morkų! O kur avys?.. Kur maži ėriukai?..

Juos nupirko kitas stambus žemvaldys, kaimynas Juozas, kilęs iš Vilniaus. Dabar jo žaliuojančiose pievose ganosi mano baltieji ėriukai... Ir mano ištikimąjį draugą Prinčą jis nupirko. Oi, geras aviganis... Ir ištikimas, ir paklusnus.

Pardaviau ir savo grytelę. Kaimynui Anuprui iš Raubonių.

Ir tą ąžuolą prie mano grytelės, kurį mano tėvo tėvas su savo tėvu, mano proseneliu, sodino, ir jį nupirko...

Galingas medis. Karštomis vasaros dienomis po juo gulėdavome, karvės pieną iš molinio ąsočio gerdavome, pyragu užkąsdavome, po juo mėnuliui šviečiant mylėdavomės...

Žmona išėjo. Gal pas kaimyną avių ganyti?

Pardaviau viską...

Pinigų greit nebeliko. Tik naminės butelis, tik pusė kepalėlio duonos ir – širdelės formos sagė... Žmonai.